

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Chronologiae Veteris Testamenti Accvratvm Examen
Augustißimæ, Invictissimæq[ue] Domui Austriacæ
Dicatvm**

Philippi, Henricus

Coloniae Agrippinae, 1637

17. De æra Babylonica ibid. Append.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64340)

tunc suæ tantum genti, aliquamdiu imperitasse, postea vicinas gentes sollicitas-
se, tandem vel ipse, vel Ninus, per fas & nefas, aliorum ditiones etiam remotio-
res inuasisse, vt tradunt Iustinus & Diodorus, qui libro 3. recensitis plurimis
gentibus à Nino subactis: *ad extremum, inquit, debellauit Zoroastrem regem Ba-
bavianorum, qui comparato quadringentorum hominum exercitu, aduersus Ninum pu-
gnaturus obviam ei processit, cum id temporis haberet Ninus in exercitu suo, (vt proditum
est à Ctesia) peditem decies septies centena millia, equitum ducenta millia, curruum autem
falcatorum, paulo minus decem millibus, & sexcentis.* Hæc Diodorus.

APPENDIX

De æra Babylonica.

Simplicius in lib. 2. de cælo, com. 46. meminit quarundam obseruationum
scælestium, quas Aristoteles in mandato Calisthenes Babylone in Græciam
misit, quæ teste Porphyrio erant annorum 1903. vsq; ad Alexandri Macedo-
nis tempora signatæ. Vnde Chronologi huius æræ caput ad annum circiter
2233. ante vulgarem Christi epocham figunt, vt dixi in Chron. cap. 10. Pe-
tauius lib. 9. cap. 13. vno anno discrepat, quia à victo Dario orditur Alexandri
Magni tempora; ego à capta Babylone anno Periodi Iulianæ 2481. computa-
baui. Putauerit forte quispiam hanc æram à Babylonica gentium dispersio-
ne deduci; verum id sciri vix potest. Nam Tornellus & Sallianus hanc disper-
sionem circa annum 2123. ante vulgarem æram Christi factam putant, Cor-
nelius præter propter ann. 2126. Petauus 2175. qui apertè fatetur, aliquas ob-
seruationes in ista æra notatas, dispersione humani generis, & regni Babyloni-
ci primordijs antiquiores esse: quod non negant Serhus Caltrifius & Buchol-
cerus, qui hanc æram ante natalem Phaleg, cui gentium diuisionem adscri-
bunt, auspicantur. Mihi æra Babylonica oritur circa annum 20. Phaleg, quo
necdam fuisse linguarum confusionem arbitror. Si verum esset, quod aliqui ex
Epiphanio asserunt, nimirum ante ortum Phaleg, Noe tribus suis filijs suas
cuique terræ portiones sortitione attribuisse; hæc sortitio siue designatio prin-
cipijs æræ Babylonicæ præponeretur. Sciebant quidem mortales antequam
Vrbis & turris Babylonicæ fabricam aggredierentur, se in varias mundi partes
digressuros, vt innuitur Gen. 11. v. 4. vtrum autem inter eos, iam tum de orbis
distributione conuentum fuerit, & quantum temporis durante adhuc linguæ
communis vsu ædificationi sit impensum; non constat.

GEN. 11. v. 26.

Vixitq; Thare septuaginta annis, & genuit Abram, & Nachor & Aran.

Vt solidior sit loci huius explicatio, non erit abs re considerare, quid super
æo duo sancti Doctores Hieronymus & August. senserint: imò illa ipsa verba,
I 3 quæ

*Iniciam
æra Baby-
lonica.*

quæ in huius loci expositionem nobis scripta reliquerunt, huc bona fide transcribere, atque notis aliquot, & corollarijs illustrare.

QVÆSTIO IV.

Quoto anno Thare, natus sit Abraham, ex sententia S. Hieronymi.

*Doctrina
S. Hiero-
nymi.*

1. IN quæstionibus siue traditionibus super Genesin ad illa verba: *erat autem Abram septuaginta quinque annorum, quando egressus est ex Charran.* Gen. 12. indissolubilis, inquit, quæstio. Si enim Thara pater Abraham, cum adhuc esset in regione Chaldæa 70. annorum genuit Abraham, & postea in Charran ducentesimo quinto ætatis suæ anno, mortuus est: quomodo nunc post mortem Tharæ Abraham exiens de Charra 75. annorum fuisse memoratur, cum à Natiuitate Abraham vsque ad mortem patris eius 135. fuisse anni docentur? Vera est igitur illa Hebræorum traditio, quam supra diximus, quod egressus sit Thare cum filijs suis, de igne Chaldæorum, & quod Abraham Babylonix vallatus incendio, quia illud adorare volebat, Dei sit auxilio liberatus, & ex illo tempore, ei dies vitæ, & tempus reputetur ætatis, ex quo confessus est Dominum, spernens idola Chaldæorum. Potest autem fieri, ut quia Scriptura reliquit incertum, ante paucos annos Thare de Chaldæa profectus venerit in Charran, quam mortem obiret, vel certe statim post persecutionem in Charran venerit, & ibi diutius sit moratus. Si quis ergo huic expositioni contrarius est, quærat aliam solutionem, & tunc ea rectè, quæ à nobis dicta sunt, improbabit.

*Corollarium
triplex.*

2. Ex his habemus 1. hanc quæstionem prima fronte videri insolubilem, si nimirum natalem Abraham ad 70. annum Tharæ constituamus. 2. Ad huius nodi solutionem nihil à S. Hieronymo afferri, nisi eam traditionem, quam paulo ante fabulam vocauerat. 3. Alijs relinqui huius difficultatis expeditionem.

*Abrahæ ve-
niens in
Chanaan
nitidei nō
erat 135.
annorum.*

3. Porro siue hæc narratio de igne Chaldæorum fabulosa sit, siue non bene ostendit Pererius dici non posse, Abrahamum cum primum in Chanaanitidem venit, annos vitæ suæ numerasse 135. à liberatione verò ab igne Chaldæorum fuisse 75. Nam hoc modo Isaac genitus fuisset, annis 35. antequam à Charran discessisset Abrahamus: hic enim erat 100. annorum, quando natus est Isaac. At verò sacra libri Genesios historia Abrahamum in terram Chanaan venisse tradit, antè natiuitatem Isaac: siquidem ut alia quæ clarissima sunt, taciteam, Agar nupsit Abrahamo, post annos decem, quam habitare cœperant in terra Chanaan Gen. 16. v. 3. Ismael autem ex Agare susceptus, iam erat tredecim annorum, cum biennio ante Natæl Isaac circūcideretur, ut patet Gen. 17. v. 24. & c. 18. Nec est quod obganniant Hebræi & dicant illos 100. annos, quos nascente Isaac Abrahamus gessisse dicitur, ab igne Chaldæorū numerandos sic